

המביא גט פרק ראשון גיטין

יד.

עין משפט נר מצוה

פד א מיי פ"ו מהל' זמיה
 ל ד סמנ עשין פט
 טושי"ע ח"מ סימן רמו טע"ק
 יב וטושי"ע א"רע סימן קטן
 טע"ק א:
פה ב מיי שם הל' סו סמנ
 שם טושי"ע א"רע סי'
 נט טע"ק א:
ג [טושי"ע ח"מ סי' קבו
 טע"ק ט]:
פו ד מיי פט"ו מהל'
 מזכיר הל' ב סמנ
 ללא קע טושי"ע ח"מ סימן
 רלכ טע"ק א:
פז ה ר מיי פט"ו מהל'
 מלוה הל' ב [פי"ד מהל'
 זכיה הליד] סמנ עשין לז
 טושי"ע ח"מ סימן קכה טע"ק
 א:
פח ז מיי פ"א מהל'
 סמיות הל' ו סמנ
 עשין פט טושי"ע שס:
פח ח מיי שם טושי"ע שס
 טע"ק ב [פט"ג רלג טע"י
 א]:

אם בן נתת דבריך לשיעורין. מה שקשה ע"פ הקונטרס צ"ק
 קדיושין (דף י"א). גבי צנמיה לר' ינאי קדפדן אתרקהב
 דדינא מפורש שקדיושין: **בהלכתא בלא מעם**. פי' מה
 שמועיל לקנות אצל טעם יש לתת חקמיים מעמד שלשתן
 תקנו טען ליתרך לטרות ולעשות
 קניינים ובהכרח נכסיו לאשתו משום
 ללא שזיק לצדיה ויהיז לאחריני ואין
 דרך לעשות כן אלא לחלק לה כבוד
 ולמנוחה אפיטרופיא ומשיא אשה
 לבנו כשהאב מסיר כל מה שיש לו
 מן הצדק סמכא עליה דמתא לזן
 כדמפרש צ"ב (ב"ב פ"ד ד' קמז):
אבל מתנה מועפת בור' וא"ת
 הא נמי שמעי' לה דלאמר
 רב צפרק הוהב (ב"ב מט.) דצריס
 אין צוק משום מיסור לאמה ומדמי
 הסם מתנה מועפת למכר לילכא
 מעות צדיד דצריס ו"ל דהכא שאומר
 לנפקד או לבעול חזק שיתן לו סלקא
 דעתין דקני טפי מכשארמ מתנה אני
 ונתן לך: **ולא** פש גביה ו"א מדי.
 פ"ח וכן ר"ת שהיו צעלי דינין
 מודים לו א' או היה הדבר ידוע עשות
 צדקה ללא פש גביה מידי ומשמע
 מדצריס. דמנפשיה אין דלית לומר
 טעימי צמא דהודימי א"ע"ג דלית לזן
 מיגו דאי צמא חורמי ופרעתי וכן
 משמע מהא דמגן צשזועות (דף נח):
 מנה לי צידך אמר ליה הן למחר אמר
 ליה מתנה לי אם אמר נתמיו לך פטור
 אין לך צדיי חייב ומפרש טעמא צ"ק
 דצבא צמרא (דף ו.) משום דכל
 האומר לא לוימי כאומר לא פרעתי
 דמי ואמאי לא מהימן לומר לו אין
 לך צדיי טעמיני שהימי צבור
 להיות חייב ואיני חייב כלום מיגו
 דאי צמי אמר פרעמי אח"כ אלא
 משמע דצמנו לא מהימן לומר טעמא:
חדא דאמר רב הונא בור' ר"ג
 סלקא דעמינא א' שהיה חוזר צו'
 ולא משום דלא פש גביה מדי:
ובר כבר הור"ך **לאו** בובי רמי:
 והשמא צבור שאותו טעם
 שאומר שמואל מתוך שחייב צאחיותו
 חוזר לא עיקר טעם הוא וכו"ג
 אשמן [למקן דף כה]. צהיהו להלוקס
 יין מצין הכותים דמעיקרא משום
 למימר דטעמא דצבי ידקת משום
 דלית ליה צריה א"ע"ג ידקת (שם טו.)
 אמרו לו לר' מאיר אי אמה מודה שמא
 יצקע הנוז כו' וכהנה צבות י':
לא דב"ע הור"ך בובי. פי' צקונטרס
 ואם היו צממה דליכא אחריות
 מודה שמואל דלניו חוזר ואין נראה
 דצממה אין הולך כזי כדפרעית
 לעיל (דף י"ג טו.) אלא צ"ל דכשפטרו
 מלוה הן האחריות' לו צגט שחזרו
 מודה שמואל דלניו חוזר:
לסוף אישתמיט להו. משמע דצדן
 לא היו יכולין לכופו להחזיר
 א"ע"ג דלא הומוזו כפרנים היינו משום
 דלמנת היה שהוא שלמות' ולא מניא אמר
 אין רלונו שיהא פקדונו ציד אחר:
 הא

צהיהו הנאה דקא משטניא. האי מלוה לגבי האי ממלוה ישנה
 למלוה חדשה וזכו לו לרחות הפרעון זמן ארוך: **גמר**. השמא
 בשעת אמירה: **ומשעביד נפשיה**. כלל שלם להאי ומינתיק מקמא:
כגון הני דבי צר אלישיב. אם היה מקבל זה אדם חזק שאינו ממתין
 כגון הני דבי צר אלישיב כו':
הכלהא בלא טעמא. כללו קבלה
 משה הלכה מסיני שאין צריך לתת
 זה טעם: **אפיטרופיא**. להכניס
 ולהזיל. ואע"פ שכתבו לה בלשון
 מתנה לא קנאחן ואין טעם דצד
 אלא קר תקנו והפקר צ"ד הפקר:
עמי. צית מיוחד שאינו דר זה
 אלא עשאו לו לצית חמנו: **צאפיה**
קאמינא לך דלא הדנא צי.
 השמא ס"ד דהכי אמר ליה צפניו
 אני מצטייך שלא לחזור צי: ופרעין
מכלל דאי צמי למהדר מלי מיהדר.
 צממיה: ס"ק דצריס הללו כו'.
 כיון דצאפיה קאמינא לך דמיתציה
 וניהלה תו לא מלי הדנא צי:
הא אמרה רב חדא זימנא. ולמה
 ליה למימר דלא מצינא הדנא:
הני מילי. דפעין צפניו: **מתנה**
מרוכה. כגון מנה: **קמ"ל** להכי
 אצטרין למימר צאפיה קאמינא לך
 לאשמועינן דקצא דמוריקא דמתנה
 מועפת היא צעא לזי צאפיה:
גינאי. צעלי גינה מוכרי ירק:
איספרי זווי. סילעי מדינה. סתם
 איסתרי סלע זורי. איסתרי זווי סלע
 מדינה שמינית שצבסלו זורי דהיינו חזי
 דינר: **צאפי מרי**. אחרמו ליה קאי לומר
 אמרו ליה צאפי מרי ארעא היצניהו
 וניהלה למרי ארעא: **חייב**. המשלח
 הזה: **יאכסו**. ואם לא יאכסו מיד שחייב
 זה: **ואם צא לחזור**. ולומר החזירם
 לי שמא יאכסו ממך צדך אינו
 חוזר: **רב פנר** הולך כוזי דמי.
 הלך אינו חוזר ומינה חייב
 צאחיותו שהמלוה לא זוהו למוסרס
 דמי: **ה"ג דר"ע** הולך כוזי
 דמי. כלומר דעלמא הולך כוזי
 דמי ואם היו צממה דליכא אחריות
 מודה שמואל דלניו חוזר: שמואל
 סבר אמרינן מגו מתוך שחייב
 צאחיותו אם צא לחזור חוזר: הולך
 סן. כלומר אחד מכל לשונות הללו:
לימא ליה. הלא משלח אין רלונו.
 של מפקדי: **שיהא פקדונו ציד אחר**.
 דהכי ק"ל למקן צפרק שלישי (דף
 טט.) וכיון דאין רלונו אשתמח דחזו
 הוא לו ואין חזין לו לאדם אלא
 צפניו ואמאי אינו חוזר האי לאו
 יזי הוא: **כשהחוק**. משלח זה:

תורה אור השלם

1. עשירי ב"רשים משולל
 ועבר לזה לאיש מלוה:
 משלי כב ז

גליון הש"ס

גמ' א"ר חייב באחריותו. ע'
 בריטבי"ל קדיושין דף מג ע"ב
 ד"ה מלי קפני: רוב' ו"ה
 ולא פש גביה בור' דמנפשיה
 אין נאכסו. ע' צ"ב דף קעה
 ע"א מ"ה חזר ואמר:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' למר ארעא בטסקא
 צאפי מרי ארעא:

לעזי רש"י

קריט. מעיל.

מוסף תוספות

א. שמואל תולה בחשבון.
 מוס' צ"ב קעה. ד"ה חזר.
 ב. משום דאין דין אדם
 להודות בעי שכיזון אשכנז
 יפה. מוס' הלאש. [ומינה
 דוקא דשעבד נפשיה במעמד
 שלשתן בפני עדים אבל בינו
 לבין נאמן כיון דאיכא מיגו,
 דכל שלא בעי עדים לא רייק
 שפיר. שעות קדמונא] ע"י
 מוס' צ"ב קעה. ד"ה חזר.
 ג. דמה שהיה אומר שלא
 לתן משום. מוס' הלאש.
 ד. [ו]ואומר לא נתחייבתי
 כלום. מוס' הלאש.
 ה. וטעמא דבקיעת הנוז
 לדבריהם ק"ל. מוס' הלאש.
 ו. [ד]היינו. דרביע הולך
 כוזי. מוס' הלאש.
 ז. דליכא לימור מיגו. מוס'
 הלאש. ח. [של] המפקד
 להביאו. מוס' הלאש (ע"פ ט).

פסקי רי"ד

אמר ליה רב לרב אחא ברדלא
 קבא דמוריקא אתי לי בכך
 יהביה לפלני באפי' קאמינא
 לך דלא הורגת בי מכלל
 דאי בעי מצי הורג ביה פי'
 דקס"ד שהיה מבטיחה מכלל
 יחזור בו להכי מתמה מכלל
 דאי בעי מצי הורג ביה ה"ק
 ליה דבריה הללו לא נגזו
 לחזרה פי' שאינו יכול לחזור
 בו כיון שאמר לו בבימרה
 שלשתן ואתא לאשמועינ'
 דאפי' במתנה מועפת אי אמר
 במעמד שלשתן קני אתי לא
 לא קנה: הנהו גינאי דעבדי
 חושבנא בחרי הדין פש חמש
 איסתרי גבי חזי מינייהו אמרי
 ליה יהבינו למריה דארעא
 בטסקא באפי' מריה ארעא
 וקנו מינה לטוף אלו ועבר
 חזי מודים לו אתא קוד ארעא
 מינך אי רבא אתי מי קאמינא
 חזרו המלה שילחנהו לו ע"י זה ואם בא לחזור ולומר החזירתי לי שלא יאכסו ממך בדרך אינו חוזר ואינו נפטר
 צדוה מתנם בארואת אי נמי לא מהמנינא לך ומספתינא לך דלמא שמשט ואכלת להו אפ"ה אינו יכול לחזור בו דכיון דהיינו
 ליה אדעתא לאשמועינ' תו לא מצי למייהור ביה ושמואל אמר מתוך שחייב באחריותו אם בא לחזור חזרו
 לימא ביה קמפלגי דמי סבר הולך כוזי דמי וזמר סבר לא כוזי דמי פי' לימא בהולך פליגי אי דמי כוזי אי לא כי בתן
 אשכחן במתני' [לעיל יא] דכוזי דמי לימא בהולך פליגי אי דמי כוזי כי הוי דאמרי' בתן או לא. ואי קאמינא אי סבר
 שמואל דהולך לאו כוזי דמי אמאי יכול לחזור בו לא יהא אלא הוא בעצמו תופש בשביל המלוה הא ק"ל תופש לב"ח
 קנה. ושהוא את אחר לעיל גבי תופש לבעול חזר דאי אמר מספתינא דילמא מתני' בארואת אי נמי דלמא שמשט ואכלת
 להו בענתיה טענה והכא אי אמרי' כוזי דמי אין טענתו טענה. לא דכ"ע הולך כוזי דמי והכא בתא קמפלגי דמר סבר
 אמרינן מגו ומר סבר לא אמרינן מגו פי' בלישנא דהולך כ"ע לא פליגי דהכי משמע הולך כמן תו ואילו אמר גבי עבד נמי

מוסף רש"י

כהלכתא בלא טעמא. הס
 מקנו את הדברים אף על פי
 שאינו דין מורה כי מיה ומיה
 הס (ב"ב קמז). לא עשאה
 אלא אפיטרופיא. דלמן
 סדי דלא עק חתלה גביס
 ולא נתמיו אלא שיכידו
 גביס מתוך שחולקין על ידה
 (סו) דלמחר דעתה הוא דלמן
 אדם מניח את זמנו וטמן את
 הכל לאשתו. ולא נתמיו אלא
 לעשמה אפיטרופא כדי
 שיתקן לה ציוו כבוד משום
 דלוקי צדיון נכסי ברישה
 לפיכס מהס כפי אומנ
 דעתה ויהיו כפופים לה ומני
 לה מהני תלת מילי דשניהו
 רענן הכלכלא לבנו גדול
 דדברי נזאח. סס. לפי שאנו
 מתיקין את שמתו בצערי
 צהיהו דנתן לו הכל לנך
 אחר אומר דעמנו (ב"ב קמז).
 הישטיה אשה לבנו גדול
 בבית קנאו. הן לאותו
 הימי. ומקנת ממכסו היא
 לבעול מתקן. שגל' הדבר
 לאשת אשה ואין מקום לזכר
 צו (סו). במעמד שלשתן
 קנה. רלח לעיל יג א. אמר
 רב חייב באחריותו. שהי
 לא ליהו המלוה לשלמו (קמז)
 (סו).

פסקי רי"ד (המשך)

הולך גט שחזור זה לעבדי
 כיון דליכא מיגו אינו יכול
 לחזור בו והכא משום מגו
 אמר שמואל דיכול לחזור
 ופי' המורה דכ"ע הולך כוזי
 דמי ואם היה במתנה דליכא
 אחריות מודה שמואל דאינו
 חוזר ואינו יכול להא לקמן
 אמרינן דלגבי מתנה לא
 אמרינן הולך כוזי דמי וא"ע
 דק"ל הליכא שמואל ביני
 הכא הליכא כרב דאמרין
 תניא כותיה דרב הולך מנה
 לפלניו שאני חייב לו תן
 מנה לפלניו שאני חייב לו
 והולך מנה לפלניו פקדון
 שיש לו בידי חייב באחריותו
 ואם בא לחזור אינו חוזר.
 פי' לא דמי חייב באחריותו
 דפקדון לחייב באחריותו
 דמלוה דאילו גבי מלוה אי
 מתני' ההיא מנה בארואת
 חייב הלה באחריותו עי
 דמי ליה המלוה וכ"ש אי
 כפר ביה שליח ואילו פקדון
 דוקא אי כפר ביה שליח אי

נמי שמייה ואכליה חייב (השליח) [המשלח] באחריותו אבל (פקדון) אילו אייתינא בארואת פטור אם שיש עדים בדרך דקיימא לן
 כ"פ המפקד (לו). דא"ע"ג דק"ל שומר מספר לשומר חייב משום דא"ל אנת מהימנתי לי בשבועה האריך לא מהימן לי בשבועה.
 ב"פ היכא דליכא עדים שנגזס וצריך שבוטחו של זה אבל היכא דאיכא עדים שנגזס מיד שומר שני שומר ראשון וראשון ברתנן
 ב"פ המפקד (לה): השוכר פרה מחבירו והשאלה לאחר ומתה כדרכה ישבע השוכר שישבע המלוה והשואל שישלם לשוכר מה
 שישבע השוכר כגון שיחא בעיניו שמתה כדרכה וה"ה אם יש עדים בדבר אבל רואי אם אין עדים בדרך חייב השלם ואינו נפטר
 בשבועה של שליח משום דא"ל בעל הפקדון את מהימנתי לי בשבועה האריך לא מהימן לי בשבועה אי נמי י"ג גל במנה של
 פקדון חייב באחריותו ואפי"ה שיש עדים שנגזס בדרך משום דא"ל בעל הפקדון מי הרישך לשלוח לי בדרך הלכך כשיעה היא
 אצלו שבוראי אילו נגזס בעיר ביד שומר שני פטור אבל בדרך חייב מפני שלא היה לו לשלוח אלא לעכב בידו עי שיחא ה(ל'ה)
 ויטלנו או שישלח שליח שישלחנו לו ויקבל עליו אחריות הור"ך ואפי"ה אם בא לחזור אינו חוזר שכבר זכה השליח בעבור בעל
 הפקדון בענין זה שהיה אחריותו עליו והה פשע לעצמו שפטרו לו ושוב אינו יכול לחזור בו. ומקשה פקדון לימא ליה אין רצוני
 שהיה פקדונו ביד אחר פי' ג (כט). וא"ע"ג דק"ל (ב"מ לו): שומר שמשא לשומר חייב לומר ולא שומר שמשא בעל הפקדון
 בידיה אפי"ה כיון דהוא נאמן אצלו ופקדון כל היכא דקאי ברישתייה דמריה קאי קפיד הוא אם ישלחנו לו ביד אחר ולא דמי
 למלוה דלהוצאה נתנה שהוא שמה אם ישלחנו לו ובהא דאחריותו על המשלח אבל בפקדון קפיד וכיון דקפיד נמצא שחוב הוא
 לו ואיבין לאדם אלא בעיניו ואמאי אינו חוזר לאו וזאת דמי אמר' י' זירא כשהחוק כפין פי' שהחוק המשלח לו כפרן

ונועד הרב שטעו בחשבונם שהם
 חזרו מודים לו אתא קוד ארעא
 מינך אי רבא אתי מי קאמינא
 חזרו המלה שילחנהו לו ע"י זה ואם בא לחזור ולומר החזירתי לי שלא יאכסו ממך בדרך אינו חוזר ואינו נפטר
 צדוה מתנם בארואת אי נמי לא מהמנינא לך ומספתינא לך דלמא שמשט ואכלת להו אפ"ה אינו יכול לחזור בו דכיון דהיינו
 ליה אדעתא לאשמועינ' תו לא מצי למייהור ביה ושמואל אמר מתוך שחייב באחריותו אם בא לחזור חזרו
 לימא ביה קמפלגי דמי סבר הולך כוזי דמי וזמר סבר לא כוזי דמי פי' לימא בהולך פליגי אי דמי כוזי אי לא כי בתן
 אשכחן במתני' [לעיל יא] דכוזי דמי לימא בהולך פליגי אי דמי כוזי כי הוי דאמרי' בתן או לא. ואי קאמינא אי סבר
 שמואל דהולך לאו כוזי דמי אמאי יכול לחזור בו לא יהא אלא הוא בעצמו תופש בשביל המלוה הא ק"ל תופש לב"ח
 קנה. ושהוא את אחר לעיל גבי תופש לבעול חזר דאי אמר מספתינא דילמא מתני' בארואת אי נמי דלמא שמשט ואכלת
 להו בענתיה טענה והכא אי אמרי' כוזי דמי אין טענתו טענה. לא דכ"ע הולך כוזי דמי והכא בתא קמפלגי דמר סבר
 אמרינן מגו ומר סבר לא אמרינן מגו פי' בלישנא דהולך כ"ע לא פליגי דהכי משמע הולך כמן תו ואילו אמר גבי עבד נמי

ל"א גריס שפיר עבדס לזה לאיש מלוה.
 כלומר שפיר עבדס לאשתמט לפי שהן לווים ועבדים לי להצילו לי צאחיותו: **איספקא**. כלי:
 אמר